

Władysław Szczepański

Prof. dr hab. Waław Minakowski

Komunikaty Mazursko-Warmińskie nr 4, 479-480

1994

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Prof. dr hab. Waclaw Minakowski

6 lutego 1994 r. zmarł w Olsztynie Waclaw Minakowski, długoletni profesor Akademii Rolniczo-Technicznej. Urodził się w Warszawie 9 marca 1913 r. Od młodości zainteresowanie historią, filologią słowiańską, jak również biologią i chemią. Maturę otrzymał w I Państwowym Gimnazjum im. Juliusza Słowackiego w Przemyślu w 1932 r. W tym samym roku rozpoczął studia polonistyczne na Uniwersytecie Warszawskim. Gdy był na drugim roku, wstąpił na Wydział Weterynaryjny tegoż uniwersytetu. W lipcu 1939 r. otrzymał dyplom lekarza weterynarii. Już w czasie studiów pracował jako asystent-wolontariusz w Zakładzie Higieny Środków Spożywczych Pochodzenia Zwierzęcego pod kierunkiem prof. Ireny Maternowskiej. Wkrótce uzyskał etat asystenta w Zakładzie Higieny Zwierząt i Paszoznawstwa.

Wojna przeszkodziła młodemu lekarzowi weterynarii poświęceniu się karierze naukowej. Przez cały ten okres pracował jako rejonowy lekarz weterynarii w Rejowcu Lubelskim. W czasie wojny zyskał zaufanie otoczenia nie tylko jako lekarz weterynarii, ale także jako człowiek.

Zaraz w pierwszym powojennym roku akademickim 1945/1946 objął stanowisko asystenta w Zakładzie Chemii Ogólnej i Fizjologicznej, którą kierował zastępca prof. dr Stefan Nyrek. Tam rozpoczął w latach 1947—1948 pracę badawczą nad heparyną i innymi związkami przeciwkrzepliwymi. Wówczas to stwierdził, jako pierwszy, właściwości przeciwkrzepliwie związków salicylowych, a w szczególności kwasu acetylo-salicylowego (aspiryny). Odkrycie to wyprzedziło o kilkadziesiąt lat wykazanie tych właściwości aspiryny przez uczonych amerykańskich. Aspiryna obecnie znajduje szerokie zastosowanie w kardiologii — w leczeniu i profilaktyce przeciwzawałowej. Mimo poinformowania świata lekarskiego w „Polskim Tygodniku Lekarskim” (1949, R. IV, nr 42, 43), odkrycie W. Minakowskiego przeminęło bez echa.

Od 15 czerwca 1948 r. do 30 czerwca 1950 r. W. Minakowski pracował w Zakładach Przemysłowych Chemiczno-Farmaceutycznych Starut w nowym Miedzeszynie koło Warszawy; początkowo był zastępcą kierownika Działu Organopreparatów, a następnie jego kierownikiem. Pracował nad otrzymaniem heparyny i innych związków przeciwkrzepliwych.

W 1952 r. uzyskał stopień doktora nauk weterynaryjnych w zakresie chemii fizjologicznej i farmakologii na podstawie pracy „Wpływ pierwiastków śladowych na katalazę krwi królika”.

W latach 1951—1953 wykładał chemię fizjologiczną na Wydziale Farmaceutycznym i stomatologii UW.

Po wyłączeniu z Uniwersytetu w 1952 r. medycyny, farmacji i weterynarii, dwa pierwsze kierunki znalazły się w Akademii Medycznej, natomiast weterynaria została inkorporowana do Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, dr Minakowski stał się pionierem nauczania biochemii w uczelniach rolniczych. W tymże roku został zaproszony do Wyższej Szkoły Rolniczej w Olsztynie, gdzie podjął się zorganizowania nauczania biochemii na Wydziale Zootechnicznym. W roku akademickim 1953/1954 przeniósł się na stałe do Olsztyna. Zorganizował drugi na uczelniach rolniczych (poza wydziałami weterynaryjnymi) Zakład Biochemii.

Przez cały okres swego życia nauczał około 20 tys. studentów na następujących wydziałach: zootechnicznym, weterynarii, farmacji, rybactwa, ochrony wód, rolnictwa i technologii żywności. Pod Jego kierunkiem prace dyplomowe z biochemii wykonało 40 osób, a doktorskie 10. Wielu Jego współpracowników i uczniów posiada stopnie doktora habilitowanego i tytuły profesora.

Prof. Minakowski wydał 14 podręczników akademickich do nauczania biochemii.

Za pracę dydaktyczną i edytorską otrzymywał wielokrotnie nagrody rektorów UW, SGGW i Wyższej Szkoły Rolniczej w Olsztynie.

Odnaczony został m.in. kawalerskim Krzyżem Orderu Odrodzenia Polski (1973) i Oficerskim OOP (1980), tytułem Zasłużonego Nauczyciela PRL (1978), Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1981).

O Jego szerokich zainteresowaniach poza zawodowych świadczy przynależność do wielu organizacji. Był członkiem Stowarzyszenia Społeczno-Kulturalnego „Pojezierze” (piastował funkcję wiceprezesa), Ośrodka Badań Naukowych im. Wojciecha Kętrzyńskiego (przez wiele lat przewodniczył Sądowi Koleżeńskiemu). Niezmiernie aktywnie działał w Polskim Towarzystwie Turystyczno-Krajoznawczym, Polskim Towarzystwie Schronisk Młodzieżowych, Towarzystwie Krzewienia Kultury Fizycznej. Młodzież akademicka nadała Mu tytuł Honorowego Prezesa Akademickiego Klubu Turystycznego. Należał do Towarzystwa Rozwoju Ziem Zachodnich, Ligi Obrony Kraju. Był członkiem olsztyńskiego zarządu oddziału Towarzystwa Kultury Języka, uczestniczył w pracach Komisji Słownictwa Biochemicznego Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Biochemicznego.

W bardzo bogatym dorobku naukowym na szczególną uwagę zasługuje nieopublikowana rozprawa poświęcona towarzystwom naukowym działającym na Warmii i Mazurach w czterdziestoleciu 1945—1985.

Pogrzeb prof. Wacława Minakowskiego odbył się 10 lutego 1994 r. na Cmentarzu Komunalnym przy ul. Poprzecznej w Olsztynie. Żegnało Go liczne grono przyjaciół, uczniów i znajomych.

Cześć Jego Pamięci!

Władysław Szczepański